

[Arbejdsministeren]

så må sige, i god tro har udmeldt sig af arbejdsløsheds-kasserne. Det har også spillet en rolle, at Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke over for mig har lagt vægt på de meget, meget store administrative vanskeligheder, der er forbundet med at køre dette system ind.

Det har for det tredje spillet en rolle for os, at de mennesker, som falder for 26 ugers reglen – og det er et svar til hr. Kurt Hansen – ikke, som sagt af flere ordførere, automatisk går over på varig hjælp, men i langt de fleste kommuner kommer på forbigående hjælp, og det vil sige, at de i vid udstrækning kan bevare familiens hidtidige levestandard.

Det har endelig for det sidste været afgørende for socialdemokratiet, at de tilbud, som vi i vinterens løb skal skabe for de langtidsarbejdsløse, også kommer til at omfatte de mennesker, der før den 15. november er faldet for 26 ugers reglen. Jeg synes, det er en farlig terminologi, en farlig sprogbrug, hr. Ole Henriksen anvender, når han taler om, at man mister disse mennesker. Fordi folk er henvist til at søge støtte gennem vores sociale bistandsapparat, er der jo ikke tale om, at samfundet har opgivet de pågældende, at samfundet har kasseret de pågældende. Der er blot tale om, at nogle andre hjælpeforanstaltninger tages i anvendelse. Og skulle ikke netop socialistiske partier være de sidste og dem, der måske skulle være de mest tilbageholdende med hensyn til at stemple de klienter, der bruger det sociale apparat, som kasserede og som mistede i vores samfund? Jeg synes, at det afspejler en mangel på solidaritet i tankegangen.

Og så burde jeg måske tilføje, at den 1. juli er nøjagtig lige så vilkårlig en dato for lovens tilbagevirkende kraft som den 15. november. Der var folk, der faldt i juni, der var folk, der faldt i maj, der var folk, der faldt i april måned i år. Det er blevet undersøgt. Hr. Kurt Hansen ryster på hovedet. Det har vi undersøgt også ved at spørge i Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke. Er der nogen af dem, der er faldet i juni måned, der kan forstå logikken i, at den, der er faldet efter den 1. juli skal reddes, hvorimod de, der faldt i juni, de, der faldt i maj, de, der faldt i april, ikke skal hjælpes?

Alt sammenlagt vil jeg sige, at det for regeringen at se er meget positivt, at et meget bredt flertal i folketinget har besluttet at yde de langtidsarbejdsløse den hjælp, der ligger i,

at vi nu får gennemført en lovgivning, der redder 30.000–35.000 langtidsarbejdsløse, og som samtidig giver løfte om, at vi i fællesskab kan gennemføre en omfattende plan for at bringe de langtidsarbejdsløse i gang igen i samfundet. Jeg håber meget, at denne positive holdning også må manifestere sig i konkret tilslutning til de planer, der til sin tid vil foreligge.

Inge Fischer Møller (S):

Det skal være ganske kort til hr. Kurt Hansen. Når jeg sagde »de fleste«, bygger det på en formodning. Jeg har ikke andre oplysninger end dem, hr. Kurt Hansen har fået i arbejdsmarkedsudvalget, men man kan hurtigt regne ud, at hvis mange ville falde den 1. januar og skæringsdatoen er 1. januar, så redder man en hel del ved at gå de 6 uger tilbage.

Men da det nu ligesom har udviklet sig til en diskussion mellem hr. Kurt Hansen og mig, kunne jeg i og for sig også godt tænke mig at stille hr. Kurt Hansen et spørgsmål. Hver gang vi diskuterer arbejdsmarkedsforhold og især arbejdsløshedsunderstøttelse, mener hr. Kurt Hansen, at en del af problemerne hænger sammen med, at vi har en 26 ugers regel. Den diskussion vil jeg ikke gå ind i. Jeg vil i stedet for vende det om, for jeg ved, at hr. Kurt Hansen har en faglig baggrund, ligesom jeg har, og spørge, om hr. Kurt Hansen ikke vil være så venlig at fortælle folketinget, hvilken konsekvens det vil få for vores arbejdsmarkedspolitik, hvis vi helt ophævede 26 ugers bestemmelsen.

Lawaetz (FP):

Det er hr. Jørgen Jensen, der får mig til at gå op på talerstolen igen, for hr. Jørgen Jensen tillader sig at slynge ud, at fremskridts-partiet er imod enhver form for arbejdsløshedsunderstøttelse. Der burde være grænser for uanstændigheden i argumenter her fra talerstolen. Selvfølgelig er vi ikke imod rimelige understøttelser.

Dernæst vil jeg gerne sige, at de tal, som også arbejdsministeren bekræfter, er naturligvis interessante, og jeg synes også, der er grund til, at man tænker over tingene, men jeg kan ikke dokumentere det, jeg siger. Jeg kan sandsynliggøre det med alle mine store tal, og man kan selvfølgelig læse tal – det